

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **A. A.**
státní příslušnost:
zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou
advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství Jihomoravského kraje**
se sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2020, č. j. KRPB-150244-15/ČJ-2020-060027-Z,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované *se* náhrada nákladů řízení *nepřiznává*.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Šlejnická 378/16, 160 00 Praha 6 – Dejvice *se určuje* odměna ve výši 8.228 Kč.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce namítá, že jej žalovaná zajistila, aniž by náležitě zvážila realizovatelnost jeho transferu v dublinském řízení. Krajský soud jeho argumentaci nejprve shledal důvodnou. Nejvyšší správní soud poté ovšem ke kasační stížnosti žalované rozsudek krajského soudu

zrušil. Podle jeho názoru žalovaná tuto otázku posoudila dostatečně. Krajský soud proto nyní znovu rozhodl o žalobě vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

II. Rozhodnutí žalované a související skutkové okolnosti

2. Dne 6. 8. 2020 proběhla prohlídka nákladového prostoru kamionu stojícího v areálu jisté soukromé společnosti v Syrovicích. Jeho řidič po příjezdu na toto cílové místo zjistil, že se v nákladním prostoru nachází dvě neznámé osoby. Proto zavolal policii. Jednou z neznámých osob byl i žalobce.
3. Při následném vysvětlení žalobce uvedl, že odešel z Afghánistánu před šesti lety kvůli válečnému konfliktu. Pobýval asi dva roky v Turecku, kde si vydělal peníze na cestu dále do Evropy. Za pomoci převaděče se v roce 2017 dostal lodí do Řecka. Nejprve strávil zhruba 15 dnů v záchytném táboře. Poté strávil cca osm měsíců v uzavřeném středisku pro cizince. Nebylo mu ještě 18, proto mohl ještě asi dva roky v Řecku zůstat jako žadatel o azyl. Pracoval tam a bydlel v pronajatém apartmánu s dalšími azylanty. Nebyl spokojený s tamějšími podmínkami a nízkým platem. Proto se rozhodl odjet do Francie. Kamarádi, které znal z Řecka, mu poradili, že je tam lepší životní situace. Rozhodl se tedy vydat do Francie přes Makedonii a Srbsko, kde pobýval v táboře pro běžence. Za pomoci převaděče pak nastoupil do kamionu, ve kterém ho objevili zde v České republice.
4. Na základě prověrky daktyloskopických otisků prstů žalovaná zjistila, že žalobce dříve podal žádost o mezinárodní ochranu v Řecku. Tento stát má proto podle čl. 20 odst. 5 nařízení č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) povinnost převzít žalobce zpět, aby dokončil řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Za účelem jeho přemístění do Řecka, o kterém ještě mělo rozhodovat Ministerstvo vnitra, proto žalovaná žalobce zajistila rozhodnutím ze dne 7. 8. 2020, č. j. KRPB-150244-15/ČJ-2020-060027-Z („rozhodnutí žalované“). Postupovala na základě § 129 odst. 3 ve spojení s § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky („zákon o pobytu cizinců“). V souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III stanovila dobu zajištění na 32 dnů, tj. od 6. 8. 2020 do 6. 9. 2020.
5. Své rozhodnutí žalovaná založila na několika podkladech. Relevanci měla informace Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky („OAMP“), ze dne 3. 1. 2020 s názvem „Řecko“ („Informace OAMP o Řecku“). Žalovaná z ní dovozuje, že žadatelé o mezinárodní ochranu v Řecku mají po celou dobu řízení možnost svobodně komunikovat se zástupci Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky („UNHCR“), se zástupci mezinárodních organizací a taktéž nevládních neziskových organizací, se kterými Řecko spolupracovalo. Žalovaná zmiňuje, že všichni žadatelé o mezinárodní ochranu mají stejné přijímací podmínky.
6. Dále žalovaná ve svém rozhodnutí odkazuje na doporučení Evropské komise („Komise“) ze dne 8. 12. 2016 k možnosti obnovení předávání osob do Řecka podle nařízení Dublin III („Doporučení Komise“). Žalovaná zmiňuje, že Komise v něm shledala významný pokrok při zavádění nezbytných institucionálních a právních struktur zajišťujících řádné fungování azylového systému. Doporučení Komise sice vylučuje z přemísťování zranitelné osoby včetně nezletilých osob bez doprovodu. Dá se však podle něj očekávat, že řecký azylový systém bude plně funkční. Poté žalovaná opět zmiňuje podobu dublinského řízení po návratu přemístěné osoby a odkazuje na Informaci OAMP o Řecku, podle které v roce 2019 proběhlo celkem 28 transferů do Řecka.

7. Na základě těchto zdrojů žalovaná ve svém rozhodnutí zkonstatovala, že není důvod pochybovat o reálnosti naplnění účelu, pro který žalobce zajistila. Podle žalované řecké azylové procedury nevykazovaly systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Neexistoval přitom žádný aktuální rozsudek krajského ani Nejvyššího správního soudu, rozsudek soudního orgánu jiného členského státu EU, jakékoliv stanovisko UNHCR či jiného vrcholného orgánu EU, ze kterých by vyplývalo, že azylové řízení v Řecku trpí systematickými nedostatky, které by s sebou nesly riziko nelidského a ponižujícího zacházení. Řecko je bezpečnou zemí dodržující mezinárodní závazky. Ze skutečnosti, že v Řecku žádají ročně o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, je podle žalované zřejmé, že nemají obavy z úrovně tamějšího azylového systému. Sám žalobce v Řecku svobodně žil v pronajatém apartmánu a pracoval tam. Jediným důvodem, proč opustil Řecko, byla vyšší úroveň života ve Francii.

III. Žaloba

8. Žalobce namítá, že žalovaná nesprávně zvažila realizovatelnost účelu jeho zajištění. Měla se zabývat tím, zda v případě Řecka nadále neexistují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III). Bránilo by to přemístění žalobce. Žalovaná by jej proto nemohla ani zajistit. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu se případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má ČR cizince předat, správní orgán musí vždy zabývat z úřední povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27). Žalovaná se však faktickou realizovatelností předání žalobce do Řecka dostatečně nezabývala.
9. Žalovaná citovala proklamativní dokumenty popisující údajné zlepšení azylového systému v Řecku. Nijak ovšem nevyhodnotila iluzornost skutečného předání. Sama žalovaná uvedla, že v roce 2019 proběhlo 28 dublinských předání do Řecka. V roce 2019 ovšem proběhlo ze všech zemí schengenského systému jen 33 transferů z celkově 12.718 žádostí, tj. cca 0,25 % (viz <https://www.asylumineurope.org/reports/country/greece/asylum-procedure/procedures/dublin>). V případě žalobce – ostatně jako u všech českých pokusů o transfer do Řecka – je nepochybné, že se účel zajištění nepodaří naplnit. Zajištění žalobce je proto nezákonné pro nesprávné posouzení realizovatelnosti účelu zajištění.

IV. Vyjádření žalované k žalobě

10. Ve vyjádření k žalobě žalovaná kontruje, že se otázkou realizovatelnosti účelu zajištění zabývala a své úvahy zdůvodnila. Žalobce v řízení o zajištění neuvedl žádnou okolnost, z níž by mohla dovodit, že by mu v Řecku hrozilo nelidské a ponižující zacházení. Naopak sám uvedl, že více než dva roky pracoval v Aténách, kde také bydlel. Z Řecka odešel nikoliv kvůli špatnému zacházení ze strany tamních orgánů, ale z důvodu vidiny vyšší životní úrovně ve Francii.
11. Žalovaná zopakovala, že neví o žádném aktuálním rozhodnutí soudního orgánu ani stanovisku UNHCR či kompetentního orgánu EU, ze kterého by plynulo, že řecké azylové řízení trpí nedostatky vedoucími k nelidskému či ponižujícímu zacházení s žadateli o mezinárodní ochranu. Z obstaraných podkladových materiálů bylo patrné, že Řecko dosáhlo v tomto směru významného pokroku. Současný stav řeckého azylového systému

proto podle žalované nevykazuje nedostatky, které by bránily přemístění žalobce do Řecka. Žalovaná také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019-30, z něhož podle ní plyne, že řecký azylový systém netrpí nedostatky, které by vylučovaly předávání cizinců.

V. Dosavadní průběh věci ve správním soudnictví

12. Krajský soud nejprve rozsudkem ze dne 30. 9. 2020, č. j. 41 A 50/2020-43 („původní rozsudek krajského soudu“), zrušil rozhodnutí žalované, protože měl žalobní námitky žalobce za důvodné. Žalovaná ovšem podala kasační stížnost, ke které Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 28. 1. 2021, č. j. 2 Azs 345/2020-27 („rozsudek Nejvyššího správního soudu“), původní rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Dospěl k názoru, že krajský soud věc posoudil nesprávně. Důkladnost posouzení realizovatelnosti předání provedeného žalovanou totiž byla odpovídající. Jednalo se pouze o předběžné posouzení. Podrobnější zjišťování situace přísluší OAMP (krajský soud právní názor plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu dále blíže rozvede a zapracuje do vlastního odůvodnění v části VI. tohoto rozsudku).
13. Po vrácení věci krajský soud oba účastníky nejprve poučil, že v mezidobě došlo ke změně ve složení soudu. Samosoudkyni, která doposud ve věci rozhodovala, ke dni 31. 12. 2020 zanikla funkce soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci. Oba účastníci tak měli možnost namítnout jeho případnou podjatost. Kromě toho krajský soud oba účastníky vyzval, aby se vyjádřili, zda souhlasí s rozhodnutím o věci bez jednání ve smyslu § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Žádný z účastníků na tuto výzvu nezareagoval. Uplatní se proto domněnka, že s takovým postupem souhlasí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloba *není důvodná*.
15. Jádrem věci je otázka, zda žalovaná při rozhodování o zajištění žalobce náležitě posoudila realizovatelnost transferu žalobce do Řecka v dublinském řízení. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu (bod 13) či judikatury jeho rozšířeného senátu (rozsudek ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS): „(r)ozhoduje-li správní orgán o zajištění cizince za účelem jeho předání do jiného členského státu, je povinen i přes poměrně krátkou dobu (žalovaná o případném zajištění cizince musí rozhodnout do 48 hodin od prvotního omezení na svobodě) se s ohledem na naplnění účelu zajištění a možnou dobu trvání omezení osobní svobody zabývat z úřední povinnosti otázkou faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání, tj. i otázkou případných systémových nedostatků azylového řízení ve státě, do kterého má být cizinec předán. Právě uvedené nicméně nelze chápat tak, že by správní orgány musely v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě (státech), kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl,“ (obdobně viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze

dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Azs 226/2019-26, nebo ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019 - 19).

16. Žalovaná ve svém rozhodnutí k otázce realizovatelnosti předání do Řecka pracovala s Informací OAMP o Řecku a uvedla, že žadatelé o mezinárodní ochranu v Řecku mají po celou dobu řízení možnost opřít se o činnost UNHCR, zástupců mezinárodních organizací či nevládních neziskových organizací. Odkázala také na Doporučení Komise, podle které došlo k významnému pokroku při zavádění institucionálních a právních struktur zajišťujících řádné fungování azylového systému. Lze očekávat, že řecký azylový systém bude plně funkční. Na základě těchto podkladů žalovaná shledala, že řecké azylové procedury aktuálně nevykazují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Odkázala i na skutečnost, že v Řecku žádá ročně o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků. Ti podle žalované nemají obavy z úrovně azylového systému v Řecku. Sám žalobce tam svobodně žil a pracoval tam (detailněji a s prakticky úplnou citací z rozhodnutí žalované viz body 15-16 rozsudku Nejvyššího správního soudu).
17. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu se tím žalovaná ve světle judikatury citované výše v bodě 15 vypořádala s otázkou realizovatelnosti předání žalobce do Řecka zcela dostatečně. Rozsudek Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že se jedná o pouze předběžné posouzení. Podrobnější zjišťování situace v Řecku za účelem faktického předání žadatele o mezinárodní ochranu přísluší Ministerstvu vnitra, které má následně pravomoc rozhodnout, zda k předání dojde, či nikoliv (bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu).
18. Nadto recentní judikatura Nejvyššího správního soudu (viz zejména rozsudky ze 17. 10. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019-30, a ze dne 22. 9. 2020, č. j. 2 Azs 244/2019-27) poukazuje na skutečnost, že v posledních letech došlo v řeckém azylovém systému k příznivému vývoji, o čemž svědčí i Doporučení Komise. Z Informace OAMP o Řecku sice je zřejmé i to, že některé nedostatky azylového systému v Řecku nadále trvají. Nejedná se však o takové nedostatky, které je možné považovat za systémové ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu).
19. Za těchto okolností krajský soud navazuje na závazný právní názor plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu, podle kterého *žalovaná při zajištění žalobce splnila povinnost v odpovídajícím rozsahu posoudit realizovatelnost jeho předání do Řecka*, jak to obecně vyžaduje judikatura Nejvyššího správního soudu. Namítá-li žalobce, že toto posouzení nebylo dostatečné, pak je tato jeho námitka nedůvodná.

VII. Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce pak nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).
21. Krajský soud výrokem IV. svého původního rozsudku přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu ve výši 8.228 Kč. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ovšem zrušil původní rozsudek krajského soudu jako celek, tedy včetně tohoto výroku. V mezitím ovšem krajský soud ustanovenému zástupci přiznanou odměnu vyplatil. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu tedy formálně odpadl důvod pro výplatu této odměny, což by mohlo mít za následek vznik bezdůvodného obohacení na straně ustanoveného zástupce (krajský soud doplňuje, že ustanovený zástupce již žádný úkon po vydání původního

rozsudku krajského soudu neučinil). Aby krajský soud předešel možným nesrovnalostem a administrativním trablům, výrokem IV. tohoto rozsudku deklaratorně ustanovenému zástupci dříve přiznanou odměnu znovu určil. Pro dříve vyplacenou odměnu tak opět existuje formální důvod. Tuto odměnu samozřejmě krajský soud znovu vyplácet nebude, čemuž odpovídá i podoba výroku IV.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Krajský soud doplňuje, že kasační stížnost je nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.]

Brno 10. března 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce